

Beste commissieleden,

Dank dat u 3 minuten naar me wilt luisteren, want u gaat in de raad belangrijke besluiten nemen die bepalend zijn voor de leefbaarheid in wijken én de vitaliteit van verenigingen.

Ik zit hier namens de bridgeclub BCU '24 én ik zit hier als vrijwilliger in één van de wijkgebouwen, Mellepark. De wijk- en dorpshuizen moeten een laagdrempelige plek zijn waar mensen zonder belemmeringen van fysieke, psychische of financiële aard binnen kunnen lopen, waar ze actief kunnen zijn al dan niet in verenigingsverband. Waar ze anderen ontmoeten en uiteindelijk elkaar ook kunnen helpen op allerlei gebied. In het voorgestelde accommodatiebeleid worden flinke financiële drempels opgeworpen. Onze club met ruim 100 leden kent veel ouderen, waarvan een fors deel met alleen WAO of een klein pensioentje. De huur gaat méér dan verdubbelen en dat zal moeten leiden tot een erg forse contributiestijging, waardoor mensen misschien afhaken en de hogere huur door minder leden moet worden opgebracht. Sterker nog, onze club, maar zeker ook andere clubs zullen overwegen om weg te gaan naar een andere plek na deze huurexplosie. Sommige clubs stoppen misschien. En wat schieten we daar nou mee op? Clubs ongelukkig, de leden ongelukkig en de gemeente die veel meer leegstand zal kennen en daarmee een lastige exploitatie.

Als vrijwilliger zie ik veel actieve mensen in het wijkgebouw, mede dankzij het succes van een netwerk van voorzieningen. Er wordt gekookt en gegeten door tientallen mensen en dat is echt wezenlijk voor meer sociale samenhang, voor bestrijden van eenzaamheid en meer kwaliteit van leven in de wijk. Als de diverse kookclubs ook huur moeten gaan betalen voor de keukens hoef ik u hopelijk niet uit te leggen wat dat betekent. Hogere maaltijdprijzen leiden tot afhaken en mogelijk ook prachtige keukens die nauwelijks gebruikt worden.

U moet harmoniseren, zult u zeggen. Maar waarom kiest u dan voor het hoogste tarief als uitgangspunt? Waarom niet het laagste? Of gaat u er ergens tussenin zitten?

En dat brengt me op een ander punt. Het college heeft avonden gehouden voor de gebruikers van de wijk- en dorpshuizen in de voormalige gemeente Uden. En daarin heeft het college gezegd: 'Zó gaan we het aanpakken, dit worden de tarieven'. Eenzijdige communicatie naar de gebruikers. Waarom is het college niet een half jaar eerder naar ons gekomen met de vraag hoe we dit sámen kunnen oplossen? Ik weet zeker dat daar een hele hoop creatieve suggesties gedaan zouden zijn. Die zijn nu trouwens ook gedaan, maar nu is het te laat. Ik ben er echt van overtuigd dat verenigingen én gebruikers in goede samenwerking met bijvoorbeeld de beheerders tot andere oplossingen kunnen komen. Maar de politiek moet dan wel de moed hebben om het écht aan de mensen over te laten.

En ja, er is geopperd dat sommige clubs mogelijk in aanmerking komen voor subsidie. Maar is dat niet het paard achter de wagen spannen? Betekent dat niet extra ambtelijke inzet, want al die subsidies moeten beoordeeld, gecontroleerd en afgerekend worden? En al die clubs krijgen er administratieve ballast bij.

Beste commissieleden, voor leefbare wijken en dorpen en bloeiende verenigingen is elke financiële drempel er een te veel. Ik roep u namens mijn vereniging en namens vele andere gebruikers op om pas op de plaats te maken. Ga eerste echt praten met de betrokkenen, benut de creatieve oplossingen en houd de wijk- en dorpshuizen vooral financieel laagdrempelig. Want met dit voorstel doet u dat beslist niet. Ik wens u wijsheid toe in uw besluiten en ben zeer bereid om dadelijk of ook later verder met u te praten en op vragen in te gaan. Want drie minuten is echt te kort om alles duidelijk te maken. Dank voor uw aandacht.